

Arrest

nr. 322 178 van 21 februari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
Maurice Van Meenenplein 14/6
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 september 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juli 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat G. JORDENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Bestreden beslissing

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Afghaans staatsburger en een soennitische moslim van gemengde - Pashtou langs uw vaderskant en Tadzjiek langs uw moederskant – origine te zijn. U bent geboren in Mandikoos, district Koh-e-Safi in de provincie Parwan. U verklaarde ongeschoold en analfabeet te zijn. U verklaarde dat de Taliban u wouden rekruteren. Ze zonden dreigbrieven en bezochten jullie. Op een dag, ongeveer een tweetal maanden voor uw vertrek, kwamen de Taliban om twaalf uur in de nacht voor een eerste keer naar uw thuis om u te vragen mee te gaan strijden met hen en de Jihad te voeren. Uw vader weigerde dit. Een week later kwamen ze nog een keer langs met dezelfde eis. Jullie weigerden opnieuw en u en uw vader werden geslagen. De Taliban dreigden er toen ook mee u te doden. Ongeveer anderhalve maand later zouden ze een derde keer zijn langsgekomen. U zou toen niet thuis geweest zijn. Opnieuw werden doodsbedreigingen geuit indien u hen niet zou vervoegen. De moellah pleitte vervolgens in uw voordeel en vroeg de Taliban u

uw 'ongehoorzaamheid' te vergeven. De Taliban ging in op de vraag van de mullah daar hij een gerespecteerd persoon is. Uw vader zei dat u toch het land diende te verlaten. Hij vreesde immers dat u alsnog gedood zou worden. Vlak na de derde bedreiging reisde u Afghanistan dan ook uit, dit een achttal maanden voor de val van het regime. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België. U kwam op 4 januari 2022 aan in België. U verzocht de dag nadien om internationale bescherming. Een maand na uw aankomst in België zou uw vader zijn doodgeschoten door de Taliban. Hierna verhuisden uw achtergebleven gezinsleden naar uw maternale oom te Kabul. U verklaarde dat de Taliban nog steeds naar u op zoek zijn alsook uw achtergebleven gezinsleden willen vermoorden. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: kopieën van een aantal foto's van uw vader.

Het CGVS nam op 11 juli 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, waartegen u op 25 augustus 2023 beroep aantekende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

Op 11 december 2023 werd de beslissing van het CGVS vernietigd door de RvV. Het dossier werd terug aan het CGVS overgemaakt voor bijkomend onderzoek.

Op 17 april 2024 werd u een tweede keer opgeroepen. U was aanwezig, maar aangezien u aangaf niet in staat te zijn het onderhoud te doen, werd het gehoor geannuleerd.

Op 31 mei 2024 werd u opnieuw opgeroepen en voor een tweede keer gehoord op het CGVS. U haalt dezelfde feiten aan als tijdens het eerste onderhoud, en voegt hieraan toe voor twee jaar in Pakistan gewoond te hebben en dat u Kuchi bent. U ging na uw terugkeer naar Afghanistan één keer naar Puli-e-Charchi om te werken als bouwvakker.

U legde van uw psychologische problemen werden op 31 mei 2024 volgende stukken overgemaakt : een attest met betrekking tot de aanvraag van psychologische hulp een attest toekomstige afspraak psycholoog en mailverkeer tussen uw sociaal assistent en uw advocaat in verband met psychologische hulpverlening neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen en stukken voorgelegd tijdens uw tweede onderhoud blijkt dat u kampt met psychologische problemen. Zo kon het geplande onderhoud op 17 april niet doorgaan omdat u zich slecht voelde. U haalde toen aan veel stress en mentale problemen te hebben. U stelde zich ziek te voelen, niet te kunnen slapen, last te hebben van nachtmerries en veel te piekeren. Ook had u veel last van hoofdpijn. U had psychologische hulp gevraagd en er werd een afspraak voor u ingepland. U kon de weg naar de psycholoog niet vinden en de afspraak kon niet doorgaan (CGVS2, p. 2).

Het tweede onderhoud werd uiteindelijk stopgezet omdat u zich niet in staat voelde het onderhoud te doen. U werd op een later tijdstip opnieuw opgeroepen, i.c. op 31 mei 2024. Tijdens dit onderhoud haalde u aan nog steeds nood te hebben aan psychologische begeleiding. De psychologische behandeling was nog niet gestart omdat u zich te laat aanmeldde bij de psycholoog de dag van uw afspraak. U haalde wel aan dat het ondertussen beter met u ging (CGVS3, p. 2).

De stukken die u voorlegt, i.c. een attest betreffende een afspraak bij de psycholoog en mailverkeer tussen uw sociaal assistent en uw advocaat, tonen inderdaad aan dat om psychologische bijstand werd gevraagd en afspraken werden ingepland bij een psycholoog. Zo werd een eerste afspraak ingepland op 16.10.2023 maar deze diende geannuleerd te worden daar u niet aanwezig was omdat u, naar u zelf zegt, de weg niet kon vinden. De nieuw ingeplande afspraak op 30.10.2023 kon evenmin doorgaan daar u zich niet aanmeldde bij de psycholoog. Hetzelfde gebeurde op 18/01/2024. U blijkt voorts niet te zijn ingegaan op een psychologische follow-up (zie mailverkeer tussen sociaal assistent en advocaat in uw administratief dossier).

Meer dan dat er reeds herhaaldelijk afspraken werden ingepland bij een psycholoog en dat deze afspraken telkens dienden te worden geannuleerd kan uit dit mailverkeer evenwel niet worden afgeleid. Ook het attest van uw sociaal assistent waarin staat vermeld dat zij bevestigt dat een vraag voor het verkrijgen van psychologische hulp werd uitgestuurd en het wachten is op antwoord van de psycholoog, d.d. 10 mei 2024, kan niet meer dan dat aantonen. Na 31 mei 2024 werden geen bijkomende stukken meer overgemaakt. Tot

op heden beschikt de Commissaris-generaal niet over duidelijke informatie aangaande uw psychologische toestand en is het niet duidelijk of er ondertussen reeds psychologische bijstand werd opgestart.

Gezien u echter zelf wel aanhaalde u slecht te voelen en last te hebben van psychologische problemen, werden u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werd het tweede onderhoud, d.d. 17 april 2024, kort na aanvang stopgezet daar u echt niet in staat bleek hieraan deel te nemen. Tijdens het daaropvolgend onderhoud, d.d. 31 mei 2024, werd door de protection officer (PO) bij aanvang uitdrukkelijk afgetoetst hoe het met u ging en of u zich in staat voelde dit keer wel deel te nemen aan het onderhoud. U haalde aan dat, ondanks dat de psychologische begeleiding nog niet gestart was, het beter met u ging en u zich wel in staat voelde het onderhoud te doen (CGVS3, p. 2).

Verder werd u meegedeeld dat u steeds mocht aangeven indien u een pauze wenste (CGVS 2, p. 3). U gaf, naast de pauze die sowieso werd voorzien, tijdens het onderhoud twee keer aan een bijkomende pauze te wensen. Dit werd u dan ook telkens toegestaan. U gevraagd of u nog in staat was verder te gaan met het onderhoud, antwoordde u bevestigend (CGVS 3, p. 4, 10, 12 en 13).

Blijkt voorts dat u doorheen het onderhoud in staat was de u gestelde vragen te begrijpen en te beantwoorden en uw relaas uit de doeken te doen. Nergens haalde u aan, omwille van uw mentale toestand, niet (langer) in staat te zijn verder te gaan met het onderhoud en ook de Commissaris-generaal beschikt niet over dergelijke elementen. Er werd u ook gevraagd of u de tolk goed begreep en meegedeeld dat u ten allen tijde om verduidelijking kon vragen als u een vraag of de tolk niet begreep (CGVS3, p. 4).

Tot slot werden na uw laatste onderhoud door u noch uw raadvrouw opmerkingen overgemaakt bij het persoonlijk onderhoud waaruit eens te meer kan worden besloten dat u in de mogelijkheid was uw relaas uit de doeken te doen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Dient voorts te worden vastgesteld dat u niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Uit wat hieronder duidelijk zal worden uiteengezet moet immers worden vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan uw relaas en de aangehaalde motieven.

Zo moet allereerst worden opgemerkt dat u uw identiteit niet heeft aangetoond. U verklaarde voor de Belgische asielinstanties S.Z., geboren op 1.1.2001, te zijn. U gevraagd of u gekend staat onder een andere alias of naam verklaarde u van niet (CGVS, p. 5). Blijkt echter dat u bij verschillende asielinstanties in verschillende landen geregistreerd staat onder verschillende aliassen, i.c. H.A. geboren op 01.01.1996, A.R.S. geboren op 01.07.1997, S.Z. geboren op 30.11.2004 en S.Z. geboren op 01.01.2004 (Administratief dossier, Document Dublin Unit Belgium).

U verklaarde dat u, doordat u ongeschoold bent een andere leeftijd heeft gegeven (CGVS, p. 5). Het mag allereerst duidelijk zijn dat het feit dat u ongeschoold zou zijn en uw leeftijd niet zou kennen, nog geenszins kan verklaren dat u ten eerste verschillende namen opgaf. Dat u als ongeschoold iemand uw exacte geboortedatum niet zou kennen, kan nog ergens worden aangenomen. Echter, de vaststelling dat u telkens verschillende geboortedata opgaf in plaats van uw leeftijd te vermelden, wat voor een ongeschoold iemand een meer voor de hand liggend antwoord zou zijn, in combinatie met de verschillende namen die u opgaf én de vaststelling dat u ook staalhard loog wanneer u werd gevraagd of u gekend staat onder aliassen, wijst erop dat u moedwillig poogt/poogde de verschillende asielinstanties, waaronder de Belgische, te misleiden.

Blijkt bovendien dat ook voor de Belgische asielinstanties afwijkende verklaringen aflegde aangaande uw leeftijd. Zo gaf u tijdens uw aanmelding bij de Dient Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat u op dat ogenblik minderjarig was. U verklaarde toen dat u 17 jaar en 2 maanden oud was en uw administratieve geboortedatum aldus 30 november 2004 betrof (Fiche Niet Begeleide Minderjarige, dienst Voogdij, dd. 27 januari 2022, in uw administratief dossier). Echter, op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Militair Hospitaal Koningin Astrid, werd vastgesteld dat uw minimumleeftijd hoger lag dan u beweerde. Uit dat onderzoek is immers gebleken dat u op 27 januari 2022 reeds een leeftijd had van 20 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar (zie info in uw administratief dossier).

Tot slot, doch niet in het minst, dient nog te worden vastgesteld dat u geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs aangaande uw identiteit hebt voorgelegd. U bleek bovendien ook niet in staat coherente verklaringen af te leggen om uw onvermogen te staven. Daar waar u op de DVZ verklaarde dat de Taliban bij

een huiszoeking uw taskara in brand staken (DVZ-verklaring, p. 10, vraag 25) en u uitdrukkelijk beweerde nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort (DVZ-verklaring, p.10, vraag 24), beweerde voor het CGVS dan weer dat u wel een paspoort en een taskara had maar dat jullie huis werd afgesloten en dat er niemand is die iets naar u kan opsturen (CGVS, p. 10). Deze vaststelling bevestigt eens te meer dat u moedwillig poogde de Belgische asielinstanties te misleiden.

De vaststelling dat u voor verschillende overheidsinstanties bewust leugenachtige verklaringen aflegde aangaande uw identiteit houdt dan ook reeds een serieuze negatieve indicatie in voor de beoordeling van uw gehele geloofwaardigheid.

Het aantonen van de identiteit is een essentieel element binnen de procedure om internationale bescherming. Er kan in alle redelijkheid van u, die beweert omwille van een vrees voor uw leven uw land van herkomst te hebben verlaten, verwacht worden dat u ten aanzien van de overheidsinstanties van de landen waar u internationale bescherming vraagt of die u mogelijks internationale bescherming kunnen geven, duidelijke en waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt aangaande uw persoon en identiteit en, indien mogelijk, documenten voorlegt die uw verklaringen kunnen staven. Uw herhaaldelijk leugenachtige verklaringen én uw onvermogen een overtuigende en duidelijke verklaring te geven om uw onvermogen enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs ter staving van uw identiteit zijn geenszins ernstig en maken dan ook dat de nodige vragen kunnen gesteld worden bij uw gehele geloofwaardigheid.

Daarenboven verklaarde u dat u louter vingerafdrukken gaf, maar nergens een verzoek om internationale bescherming indiende (CGVS, p. 19-20). Dat u ook hierover liegt, en nalaat te vermelden dat u een weigeringsbeslissing ontving in Oostenrijk, wijst er, in combinatie met uw ongerijmde verklaringen aangaande uw persoonsgegevens, nog maar eens op dat u bepaalde informatie voor de Belgische asielinstanties wenst verborgen te houden, dan wel deze bewust trachtte te misleiden, en doet dan ook logischerwijs verder afbreuk aan uw gehele geloofwaardigheid.

Dient voorts te worden opgemerkt dat, ondanks dat u uw identiteit niet aantoonde, er voorts nog niet getwijfeld worden aan uw herkomst uit Mandikol, Koh-e-Safi district in de provincie Parwan. U legde hieromtrent duidelijke en doorleefde verklaringen af, en dit ondanks het feit dat u ongeschoold bent en kon gedetailleerd ingaan op vragen die u werden gesteld rond geografie, bezienswaardigheden en infrastructuur, de inwoners in uw dorp en de regio en kon u doorleefd vertellen over uw dagdagelijkse bezigheden (CGVS1, p. 2, 5, 8 en 9 en CGVS3, p. 5 – 8 en 10). Het CGVS acht uw herkomst uit Afghanistan dan ook voldoende aangetoond.

Het feit dat u plots aanhaalde dat u voor twee jaar in Pakistan gewoond zou hebben en kuchi bent wijzigt niets aan bovenstaande (CGVS, p. 5). Moet hier overigens worden opgemerkt dat u hier ook niet verder komt dan het uiten van blote beweringen die u op geen enkele manier weet te staven.

Bovendien blijken uw verklaringen hierrond uiterts vaag. U weet niet waarom jullie naar Pakistan gingen noch waarom jullie terugkeerden naar Afghanistan. U vroeg hier nooit naar aan uw ouders. U was te timide om dit aan uw vader te vragen (CGVS3, p. 13). U was ook nog heel jong, zo stelt u. U verklaarde dat u ongeveer 10 of 12 jaar oud was toen u naar Pakistan ging en ongeveer twee jaar later terugkeerde naar Afghanistan. U zou dan nog twee jaar in Afghanistan gewoond hebben alvorens naar Europa te vertrekken (CGVS3, p. 5). Dient hier evenwel nogmaals in herinnering te worden gebracht dat u leugenachtige verklaringen aflegde aangaande uw leeftijd (zie supra) en dus ouder was dan u in het kader van uw verzoeken om internationale bescherming beweerde op het moment van uw vertrek uit Afghanistan. Dat u aldus nog heel jong, te jong zou geweest om te weten waarom u naar Pakistan ging en waarom jullie dan beslisten terug te keren naar Afghanistan kan niet worden aangenomen. Tot slot, doch niet in het minst, mag het ook wel ten eerste verbazen dat u voorheen nooit enige melding maakte van een verblijf in Pakistan en hier pas voor het eerst mee op de proppen komt in het kader van uw laatste persoonlijk onderhoud voor het CGVS. Ook voor de RvV maakte u hiervan nimmer enige melding. Dat u over Pakistan nooit eerder werd gevraagd, zoals u stelde (CGVS3, p. 6), kan duidelijk niet volstaan. Het komt aan u, een verzoeker om internationale bescherming, toe om alle relevante feiten zelf aan te brengen. Er kunnen u logischerwijs dan ook geen vragen gesteld worden over feiten die u niet zelf aanbrengt. Bovendien werd u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud wel degelijk uitdrukkelijk gevraagd of uw vertrek uit Afghanistan in 2021 uw eerste vertrek ooit was. U antwoordde hierop bevestigend (CGVS 1, p. 6). Dat u aldus twee jaar in Pakistan zou gewoond hebben kan u niet hardmaken. Hoe dan ook wijzigt dit niets aan voorgaande bevindingen dat aan uw herkomst uit Afghanistan en verblijf in Mandikol voor uw vertrek naar Europa voorts nog niet wordt getwijfeld. Uw verzoek om internationale bescherming dient bovendien te worden beoordeeld ten aanzien van uw land van nationaliteit, i.c. Afghanistan.

Wat de feiten betreft die u in Afghanistan zou hebben meegemaakt en die u ertoe zouden hebben aangezet het land te verlaten, moet voorts worden opgemerkt dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

U haalde aan dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de Taliban. De Taliban zouden herhaaldelijk bij jullie thuis zijn langsgeweest en bedreigingen hebben geuit. Hieraan kan niet het minste geloof worden gehecht, en dit omwille van onderstaande redenen.

Allereerst moet er op gewezen worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op , het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf<https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2022_08 EUAA COI Report Afghanistan Targeting of individuals.pdf](https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023) en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023> blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig.

U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hierboven geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Zo omschreef u zelf dat mensen van uw dorp zich vrijwillig aansloten bij de Taliban. De dorpelingen die bij de Taliban gingen, waren mensen die van de Taliban hielden en hun broers en zonen liepen met hen mee (CGVS, p. 11). Nergens kwam naar voor dat er in uw dorp sprake was van gedwongen rekrutering.

Daarnaast blijkt dat rekrutering door de Taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa 's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de Taliban. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de Taliban te laten aansluiten.

De u volstrekt onbekende Talibanleden trachtten u ogenschijnlijk uit het niets te rekruteren, er ging geen indoctrinatie of propaganda aan vooraf. Wie deze Talibanleden waren is geheel onduidelijk (CGVS1, p. 16). Verder is er geen enig schijnbaar motief waarom de Taliban u wou rekruteren. U herhaaldelijk gevraagd waarom u denkt dat ze u wilden rekruteren, kan u dit ook geenszins verduidelijken. U bleef herhalen dat ze plots kwamen. U verklaarde louter dat misschien iemand u identificeerde, al kan u niet uitleggen noch concreet maken wat u hiermee bedoelde (CGVS1, p. 15). Dit biedt echter geen antwoord op de vraag waarom de Taliban er zo op gebrand zou geweest zijn u in te lijven.

Bovendien blijkt u ook nooit gehoord te hebben van andere dorpelingen of regiogenoten aan wie de Taliban iets gelijkaardigs vroegen. U hier meermaals naar gevraagd, stelde u louter dat sommige dorpelingen 'dezelfde problemen als jullie' kenden met de Taliban. Hierop doorgevraagd, haalde u enkel voorbeelden aan van families die problemen kenden met de Taliban omdat bepaalde familieleden werkzaam waren bij de politie of het leger (CGVS, p. 13). Dat deze situaties geenszins gelijkaardig zijn, is duidelijk. U kwam uiteindelijk niet verder dan op te merken dat anderen u vertelden dat ze dezelfde problemen hebben, maar u weet niet exact wat. Ze vertelden u niet over hun situatie (CGVS p. 14). Uw verklaringen wijken niet alleen af van de beschikbare informatie aangaande gedwongen rekrutering doch u slaagt er ook geenszins in aan de hand van overtuigende verklaringen aan te tonen dat de Taliban in uw regio op een andere manier tewerk ging, laat staan u in uw concrete geval effectief gedwongen wilden inlijven.

Naast voorgaande dient bovendien nog te worden opgemerkt dat u aangaande de specifieke rekruteringspogingen die er zouden geweest zijn niet in staat bleek éénsluidende en overtuigende verklaringen af te leggen.

Zo verklaarde u dat de Taliban drie pogingen ondernamen u te rekruteren. Bij de DVZ verklaarde u dat u anderhalve maand na het laatste bezoek Afghanistan verliet (DVZ, CGVS-verklaring, vraag 5). Voor het CGVS verklaarde u dan weer dat u direct na het laatste bezoek / bedreiging vertrok. U vertrok onmiddellijk want het was niet mogelijk nog langer te blijven (CGVS1, p. 18).

Wat de rekruteringspogingen / bedreigingen zelf betreft, bent u ook allesbehalve duidelijk. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u drie dreigbrieven ontving (CGVS1, p. 13 en 15). Gevraagd waar de brieven zijn, verklaarde u dan plots dat er geen brieven waren, maar dat ze zelf langskwamen en de bedreigingen uitten (CGVS1, p. 15). Vervolgens wijzigde u nogmaals uw verklaringen en haalde u aan dat 'de derde brief kwam en daarna ben ik vertrokken' (CGVS, p. 20). Ook van een ongeschoold iemand kan in alle redelijkheid verwacht worden dat deze duidelijk zou kunnen aangeven of de bedreigingen die hij persoonlijk zou ontvangen hebben mondeling en rechtstreeks werden geuit dan wel of deze schriftelijk werden afgeleverd. Voorts kwam nergens in uw vrij relaas noch op de DVZ de betrokkenheid van de moellah naar voren (CGVS1 p. 12 – 13 en vragenlijst CGVS vraag 5). Dat u dan later plots verklaarde dat u bij de derde bedreiging werd vergeven omdat moellah M. hiervoor pleitte is zeer opmerkelijk (CGVS1, p. 16).

Ook uw reactie volgend op de beweerde herhaaldelijke rekruteringspogingen houdt geen steek. U verklaarde dat u angstig was, en dit van bij het eerste bezoek van de Taliban (CGVS1, p. 16). Desondanks zou u de Talibanleden al direct bij het eerste bezoek hebben duidelijk gemaakt dat u niet op hun verzoek wilde ingaan. Ook bij het tweede bezoek, waarbij u en uw vader bovendien zouden geslagen zijn, zou u hen vlakaf nogmaals hebben meegedeeld dat u niet zou ingaan op hun vraag. De Taliban zouden u toen ook duidelijk hebben gemaakt dat ze u zouden uitschakelen als ze nogmaals zouden moeten langskomen. Ondanks uw bewering dat u al zo angstig was bij het eerste bezoek, mag het vooreerst wel ten zeerste verbazen dat u dan tot tweemaal toe, zelfs wanneer u bij het tweede bezoek zou zijn geslagen, telkens zonder aarzelen direct aangaf dat u niet op hun eis zou ingaan. Dat u dan bovendien, toen u bij het tweede bezoek met de dood zou zijn bedreigd, aanhaalde dat u deze bedreiging niet ernstig nam, kan allerminst worden begrepen (CGVS p. 13, 15 en 16).

Waarom de Taliban bovendien herhaaldelijk zouden langskwamen om u te rekruteren en hierbij dan tot tweemaal toe doodsb bedreigingen uitten, om vervolgens weer te vertrekken, kan ook niet worden ingezien. Het snijdt immers geen hout dat ze u / uw familie duidelijk van hun intenties – u / jullie doden – zouden inlichten en jullie vervolgens ongemoeid zouden laten. Door jullie duidelijk van hun plannen in te lichten liepen ze immers het risico dat u – nochtans degene die ze, naar u laat uitschijnen, kost wat kost wilden inlijven – alles op alles zou zetten om uit hun handen te blijven. Het mag duidelijk zijn dat de manier waarop de Taliban u en uw familie zouden benaderd hebben geenszins te rijmen valt met het doel wat ze wilden bereiken.

Uit het geheel van bovenstaande mag het duidelijk zijn dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de problemen die u in Afghanistan zou hebben gekend met de Taliban. Dat uw familie vervolgens nog problemen kende met de Taliban, i.c. uw vader zou zijn doodgeschoten door de Taliban, die nog steeds naar u op zouden zijn én tevens uw overige familie zouden willen vermoorden, kan evenmin worden aangenomen.

De foto's die u voorlegt ter staving van uw vaders dood, wijzigen niets aan voorgaande. Dient hier allereerst te worden opgemerkt de foto's niet werden voorgelegd in het kader van een geloofwaardig relaas en bovendien louter kopieën betreffen die makkelijk kunnen vervalst zijn. Voorts kan uit de voorgelegde foto's op geen enkele wijze kan worden afgeleid wie de afgebeelde persoon in kwestie is en wat uw eventuele band is met deze persoon. Zelfs al zou het vaststaan dat de persoon op de foto's uw vader betreft, quod non, dan kan uit de foto's hoogstens worden afgeleid dat uw vader overleden is, niets meer en niets minder. Verdere informatie aangaande het tijdstip, de omstandigheden, de redenen van diens overlijden en wie hier eventueel voor verantwoordelijk is kan op geen enkele manier uit de voorgelegde stukken worden afgeleid.

Gelet op het feit dat de dood van uw vader rechtstreeks zou voortkomen uit de door u vermeende gedwongen rekrutering, waaraan geen geloof kan worden gehecht, kan ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat uw vader omwille van u en de door u naar voorgeschoven redenen werd gedood. Bovendien stelt het CGVS vast dat u verklaarde dat u de enige broodwinner was in de familie en dat er niemand anders als voogd was (CGVS1, p. 7). Dit doet verbazen indien uw vader voor uw vertrek nog zou geleefd hebben. Dat u diende te stoppen met school en moest gaan werken omdat u de kostwinner was van het gezin doet dan ook eerder uitschijnen dat uw vader reeds overleden was voor uw vertrek.

Dat de Taliban tot op heden naar u op zoek zijn en uw ook uw overige familieleden – die ondertussen zouden verhuisd zijn - willen vermoorden, wordt in het licht van al bovenstaande, evenmin aangenomen. Dit zijn bovendien loutere beweringen die u ook met geen enkel tastbaar begin van bewijs staft.

Dat uw familie volgend op uw vertrek nog problemen zou gekend hebben met de Taliban omwille van u en dat de Taliban tot op heden naar u op zoek zijn, wordt eens te meer onderuit gehaald gelet op volgende. U verklaarde Afghanistan te hebben verlaten direct na de derde bedreiging (zie supra). Op de DVZ situeerde u uw vertrek een achttal maanden voor de val van het regime, wat aldus betekent dat u begin 2021 het land zou verlaten hebben. U verklaarde voorts dat u op 4 januari 2022 in België aankwam (zie 'reisweg' interview DVZ). Een maand na uw aankomst hier zou uw vader gedood zijn (CGVS1, p. 9), wat, voortgaande op uw verklaringen dan rond februari 2022 moet geweest zijn. Dat de Taliban, die u op vraag van de moellah eerst zouden vergeven hebben (zie supra), om dan vervolgens ruim een jaar na uw vertrek opnieuw naar u te komen zoeken – waarom ze plots opnieuw naar u zouden zijn komen zoeken is ook totaal niet duidelijk -, uw vader zouden gedood hebben en nu tot op heden naar u op zoek zijn, houdt geen steek. Als ze u daadwerkelijk wilden rekruteren kan in alle redelijkheid verondersteld worden dat ze u dan voor uw vertrek effectief zouden hebben meegenomen / ingelijfd, minstens al veel eerder opnieuw naar u zouden zijn komen zoeken. Tot slot, als de Taliban dan ook uw familieleden zouden willen vermoorden, mag het duidelijk verbazen dat ze hen dan ongemoeid zouden gelaten hebben de dag dat ze langskwamen en uw vader zouden gedood hebben.

Uit het geheel van voorgaande blijkt duidelijk dat geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas en vluchtmotieven.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig **artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet** wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van mei 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024> in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf](#), de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query **Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 2 februari 2024 <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev](#)

blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de periode na de machtsovername, tussen 19 augustus en 31 december 2021, het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023 en 2024.

In de periode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreerde UCDP in totaal 713 burgerslachtoffers (bij 420 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Meer dan een vijfde van deze slachtoffers (144) viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, die voornamelijk in Panjshir en aangrenzende provincies plaatsvinden. Daarnaast wordt er melding gemaakt van aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten, voornamelijk in Kabul en in de noordoostelijke provincies. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024 geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED registreerde in de periode van 1 juli 2022 tot 12 februari 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38) en Baghlan (31).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in

Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig **artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet** wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die

pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsvername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd

geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de **EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 2 februari 2024

2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developm

(europa.eu)) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf)

[PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key socio economic indicators in Afghanistan and in Kabul city.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf),

EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de **COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban** van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder **niet** worden afgeleid dat het **loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.**

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is

het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van **de perceptie verwesterd te zijn**. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en nota's

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van "artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen; artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955 (hierna « EVRM ») en artikelen 48, 48/2, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet".

Verzoeker ontwikkelt het middel als volgt:

“1.1 Met oog op het Verdrag van Genève, heeft verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in zijn land van herkomst wegens het feit dat hij zich aan te sluiten bij de Taliban weigerde. Ook vreest verzoeker vervolgd te worden vanwege zijn verwestering en een verzwakt geloof van het Islam.

[verwijzingen naar rapporten en landeninformatie]

Uit deze uiterst recente bronnen blijkt dus dat:

- de Taliban zich niet houden aan de door hen aangekondigde amnestie;*
- de personen die niet voldoen aan de morele en religieuze normen van de Taliban worden bedreigd, vervolgd en gedood;*
- de oostelijke en centrale provincies van het land*
- met inbegrip van Parwan, provincie waar verzoeker afkomstig is*
- worden nog meer getroffen door deze gewelddaden van de Taliban;*
- de situatie in deze provincies is "zorgwekkend" met bijna dagelijkse meldingen van lichamen die aan bomen langs de wegen hangen.*

Verzoeker zou daarom een doelwit bij uitstek zijn voor de Taliban als hij naar Afghanistan zou terugkeren.

Deze vrees voor vervolging is gebaseerd op religieuze en/of politieke overtuiging motieven en is dus gebonden aan het Verdrag van Genève.

Prima facie heeft verzoeker een nood aan internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vrees voor vervolging als gevolg van zijn religieuze en/ of politieke overtuigingen.

In een tweede middel zal U aangetoond worden dat de grieven van de Commissaris generaal onvoldoende zijn om de geloofwaardigheid van de bedreigingen tegen verzoeker en zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan in vraag te stellen.

Voor alle hierboven redenen vraagt verzoeker U, met eerbied, de toekenning van de vluchtelingenstatus.

1.2 Met oog op de subsidiaire bescherming status, indien Uw Raad toch zou oordelen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus beoordelend dat er geen band gemaakt kan worden tussen één of meer van de gronden van vervolging overeenkomstig artikel 1A van het verdrag van Genève en de ingeroepen vrezen van verzoeker – quod non – dan hoeft hem de subsidiaire bescherming toegekend worden wegens een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) en, in mindere mate, c) van de Vreemdelingenwet.

[theoretische uiteenzetting]"

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van “artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen ; artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955 (hierna « EVRM ») ; artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 en 48/6, §5, en 48/7 van de Vreemdelingenwet ; artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11.07.2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en en algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel”.

Verzoeker onderbouwt het middel als volgt:

“2.1. VLUCHTELINGENTSTATUS

2.1.1. Asielrelaas

2.1.1.1. Inleidende opmerkingen

Om te beginnen, dient worden opgemerkt dat verzoeker (A) analfabeet is, (B) bijzonder jong was toen hij Afghanistan verliet, (C) van Tadzjiekse etnische afkomst is en (D) psychologische problemen heeft.

A) Analfabeet

Verzoeker is nooit naar school geweest (Vragenlijst, vraag 11 ; NPO I, p. 5).

Er dient hierover worden opgemerkt dat de verzoeker de vragen die hem werden gesteld bij het CGVS vaak niet begreep en dat de protection officer zichzelf moest herhalen (NPO I, p. 4, 6, 18).

B) Leeftijd

Hoewel zijn leeftijd niet precies bekend is, was verzoeker in elk geval bijzonder jong toen hij Afghanistan verliet (begin 2021).

Volgens de door hem opgegeven leeftijd was hij 17 jaar oud. Volgens de bottest (waarvan de betrouwbaarheid duidelijk twijfelachtig is) was hij 20 jaar oud.

C) Tadzjiekse etnische afkomst

Verzoeker is van Tadzjiekse etnische afkomst langs moederskant (Vragenlijst, vraag 6e). Uit objectieve informatie blijkt echter dat mensen van Tadzjiekse afkomst het slachtoffer zijn van vervolging door de Taliban, met name in verzoekers herkomst provincie, Parwan: [...]

Nochtans, bij lezing van de bestreden beslissing dient worden vastgesteld dat de verwerende partij het - vastgestelde - risico dat voor verzoeker bestaat - meer bepaald in zijn provincie van herkomst (Parwan) - op grond van zijn etnische afkomst, eenvoudigweg niet heeft onderzocht.

Dit ondanks het feit dat zij in de feiten van haar beslissing verklaart dat verzoeker Tadzjiek is langs moederskant, en dit dus niet betwist, en dat het aan deze etnische afkomst verbonden risico reeds onder de aandacht van de asielautoriteiten werd gebracht in het kader van het eerste beroep dat op 17.08.2023 bij Uw Raad werd ingediend, waarna een vernietigingsarrest werd genomen.

D) Psychologische stoornissen

Verzoeker lijdt aan ernstige psychische problemen (slapeloosheid, nachtmerries, paniekaanvallen, benauwdheid, ruminaties, etc.) die al lang geïdentificeerd werden, maar die verergerden nadat hij in juli 2023 zijn eerste negatieve beslissing van de verwerende partij ontving.

Sindsdien werden verschillende pogingen ondernomen om een psychotherapeutische follow-up op te zetten, zonder succes. Er werden afspraken gemaakt met therapeuten op 16.10.2023, 30.10.2023 en 18.01.2024, maar verzoeker is nooit verschenen. De ene keer omdat hij de weg niet kon vinden, de andere keer omdat hij de moed niet kon opbrengen, ...

In dit verband dient eraan worden herinnerd dat, terwijl de Afghaanse bevolking in het bijzonder wordt getroffen door psychische stoornissen gezien de geschiedenis van het land, is geestelijke gezondheid een gebied dat vaak onbekend is bij Afghaanse onderdanen, die mensen die lijden aan psychische stoornissen soms gelijkstellen aan zwakken of gekken: [...]

Veel Afghaanse onderdanen die lijden aan - soms echt ernstige - psychologische/ psychiatrische stoornissen die hun dagelijks leven beïnvloeden, weigeren de psychotherapeutische hulp die hen in België wordt aangeboden uit angst om veroordeeld te worden en/of als zwak of gek bestempeld te worden. Het is daarom vaak moeilijk om de omvang van de psychologische problemen van aanvragers van internationale bescherming van Afghaanse afkomst aan te tonen.

In casu, dient gewezen worden dat de verwerende partij de psychologische problemen van verzoeker niet betwist. Als bewijs daarvan mag gelden dat tijdens het gehoor die aanvankelijk was gepland voor 17.04.2024, vond de protection officer het nuttig om verzoeker voor te stellen om zijn gehoor uit te stellen, aangezien zijn slecht psychologische toestand. Dit gehoor werd dus uitgesteld op 31.05.2024.

Hoogstens verwijt de verwerende partij verzoeker dat hij ten tijde van haar beslissing van 30.07.2024 - dwz nauwelijks twee maanden na zijn gehoor op 31.05.2024 - niet het bewijs had geleverd van een doeltreffende psychologische begeleiding.

Eenzijds en zoals hierboven aangetoond, duurt de instelling van een psychotherapeutische begeleiding veel tijd, vaak meerdere maanden, aangezien het moeilijk is om therapeuten te vinden die ofwel Pashtu spreken ofwel bereid zijn met tolken te werken.

Anderzijds, heeft verzoeker aangetoond dat - in zijn geval - het opzetten van een psychotherapeutische follow-up bijzonder ingewikkeld was, wat de vertragingen rechtvaardigde (zie E-mailwisselingen met de maatschappelijk werker van verzoeker over de psychologische problemen van de verzoeker en pogingen om een psychologische follow-up op te zetten - stuk 3 ; Attest van de psycholoog van het centrum van Doornik dd. 10.05.2024 waaruit blijkt dat de verzoeker zich heeft aangemeld voor psychologische hulp - stuk 4). Uit e-mailwisselingen tussen de maatschappelijk werker van verzoeker en zijn raadvrouw blijkt dat in eerste instantie, werd een psycholoog gezocht in Doornik omdat verzoeker moeilijk heeft om zijn weg te vinden, maar omdat er in de regio weinig psychologen zijn die met aanvragers van internationale bescherming werken, werd er uiteindelijk een afspraak gemaakt met « Espace Santé Famille » in Brussel. Uit deze e-mailwisselingen blijkt ook dat de maatschappelijk werker van verzoeker van mening was dat hij « zich de laatste tijd vreemd gedraagt » en dat « zijn toestand verslechtert ».

Ten slotte en in elk geval, legt de verzoeker ter ondersteuning van dit verzoekschrift bewijs voor dat de psychotherapeutische behandeling daadwerkelijk werd ingesteld op 04.06.2024 en nog steeds aan de gang is (afspraken op 04.06.2024, 27.06.2024, 25.07.2024 en op 26.08.2024 - zie Medisch dossier van het Centrum - stuk 5 ; Attest van de verpleegster van het centrum van Doornik dd. 05.08.2024 - stuk 6).

Over de psychologische problemen van verzoeker, stelt de verwerende partij alleen dat [...]

Hoewel niet kan worden ontkend dat de verwerende partij er in feite voor heeft gezorgd dat, gelet op verzoekers psychische toestand, zijn tweede gehoor vlot verliep - door de aanvankelijk voor 17.04.2024 geplande gehoor te annuleren, hem extra pauzes te geven toen hij het vroeg en hem af en toe te vragen of hij zich goed genoeg voelde om het gehoor voort te zetten (bijzondere procedurele noden - art. 48/9) - moet toch worden vastgesteld dat de verwerende partij op geen enkele wijze de verzoekers psychische toestand heeft geanalyseerd in het licht van het risico op vervolging (art. 48/4) of op ernstige schade (art 48/4) dat dit voor hem zou inhalen in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Nochtans, volgens recente objectieve bronnen, dienen de psychologische problemen van Afghaanse onderdanen zorgvuldig worden geanalyseerd, omdat ze hun kwetsbaarheid vergroten en, in combinatie met andere factoren, redenen voor vervolging kunnen vormen in geval van terugkeer naar Afghanistan: [...]

Uw Raad heeft zich in verschillende arresten al duidelijk in deze richting uitgesproken: [...]

In casu, mag niet worden vergeten dat de verzoeker niet alleen 1° psychologisch kwetsbaar is, maar ook 2° analfabeet is, 3° bijzonder jong was toen hij Afghanistan verliet en 4° van Tadzjiekse etnische afkomst is.

Zoals duidelijk blijkt uit de vaste rechtspraak van Uw Raad op dit gebied, zijn deze elementen relevant bij de beoordeling van de mogelijkheid van verzoeker om 'het spel te spelen' en zich te houden aan de heersende normen bij terugkeer.

Er zijn dus ontegenzeggelijk meerdere factoren in verzoekers geval die de risico's voor hem vergroten.

Al deze factoren samen verhogen aanzienlijk de kwetsbaarheid van de verzoeker en het risico dat hij vervolging zal ondergaan (art 48/3) of ernstige schade zal lijden (art 48/4) indien hij naar Afghanistan wordt teruggestuurd.

Nochtans, heeft de verwerende partij deze factoren echter niet geanalyseerd en evenmin in aanmerking genomen.

Verzoeker dient internationale bescherming worden verleend gelet op de risico's van vervolging of ernstige schade die hij zou lopen bij terugkeer naar Afghanistan.

Het genomen besluit moet op zijn minst nietig worden verklaard om verweerster in staat te stellen de risico's te analyseren die verzoeker zou lopen indien hij naar Afghanistan zou terugkeren, gelet op alle voornoemde factoren tezamen.

2.1.1.2. Verzoekers identiteit

In Uw vernietigingsarrest n° 298.408 van 11.12.2023 verweet U de verwerende partij dat zij onvoldoende onderzoek heeft gedaan naar de identiteit in brede zin (de reële regio van herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk) van verzoeker.

[...]

Uw Raad heeft daarom de verwerende partij verzocht om de identiteit van verzoeker in brede zin nader te onderzoeken ; wat zij deed tijdens het gehoor van 31.05.2024.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt echter duidelijk dat de verwerende partij zich tevreden stelt met precies dezelfde kritiek als die welke zij in haar eerste negatieve beslissing van 17.07.2023 heeft geuit.

Bijgevolg herhaalt verzoeker - voor zover hij zijn standpunt handhaaft met betrekking tot de uitleg die aan deze kritiek moet worden gegeven - de uitleg die hij in zijn eerdere verzoek tegen het eerste negatieve beslissing had gegeven: [...]

Na deze verschillende kritiek - die identiek zijn aan die welke zij in haar eerste negatieve beslissing van 17.07.2023 - te hebben aangevoerd stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing niettemin dat « ondanks dat u uw identiteit niet aantoonde, er vooralsnog niet getwijfeld worden aan uw herkomst uit Mandikol, Koh-e-Safi district in de provincie Parwan. U legde hieromtrent duidelijke en doorleefde verklaringen af, en dit ondanks het feit dat u ongeschoold bent en kon gedetailleerd ingaan op vragen die u werden gesteld rond geografie, bezienswaardigheden en infrastructuur, de inwoners in uw dorp en de regio en kon u doorleefd vertellen over uw dagdagelijkse bezigheden (CGVS1, p. 2, 5, 8 en 9 en CGVS3, p. 5 – 8 en 10). Het CGVS acht uw herkomst uit Afghanistan dan ook voldoende aangetoond. ». Met andere woorden, bevestigt de verwerende partij in casu dat verzoeker overtuigend was van zijn identiteit in de ruimste zin (herkomstgebied, dagelijkse bezigheden, enz.) en dat er geen twijfel over bestaat dat hij inderdaad afkomstig is uit Mandikol (District Koh-e-Safi - Provincie Parwan - Afghanistan). Alleen zijn namen en geboortedatum worden door de verwerende partij betwijfeld om de hierboven uiteengezette redenen. Nochtans, werden (hierboven) samenhangende verklaringen gegeven voor deze kritiek (zie punten 2.1.1.2.1 tot 2.1.1.2.3).

Ook dient worden opgemerkt dat verzoeker er geen belang bij zou hebben gehad om in België over zijn naam en leeftijd te liegen, terwijl hij duidelijk had uitgelegd dat hij altijd van plan was om zijn aanvraag tot internationale bescherming hier in te dienen, zodat zijn identiteit hier moest worden vastgesteld.

Tot slot, zelfs als er nog enige twijfel zou bestaan over de naam en geboortedatum van de verzoeker, dient eraan worden herinnerd dat de behoefte aan internationale bescherming wordt geanalyseerd in relatie tot het land waarvan de aanvrager de nationaliteit bezit, wat in casu niet wordt betwist.

2.1.1.3. Pogingen tot rekrutering van verzoeker door Taliban

2.1.1.3.1.

De verwerende partij begin om te beweren dat verzoeker niet onder de klassieke voorwaarden (beroep op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen) van rekrutering door de Taliban valt. Zij beweert dat gedwongen rekrutering, zoals door verzoeker werd beschreven, « zelden » voorkwam bij de Taliban (voor de regimewisseling).

Ten eerste, door te stellen dat « uit de beschikbare informatie (...) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten.

Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. (...) Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. », geeft de verwerende partij toe dat het gebeurde - soms maar zeker - dat mensen onder dwang werden gerekruteerd door de Taliban.

Ten tweede heeft de verwerende partij de rapporten waarop zij zich baseert kennelijk gedeeltelijke en selectieve gelezen.

Verzoeker opvat deze rapporten op een heel andere manier.

Uit de informatie van het COI Report « Afghanistan Recruitment by armed groups », van september 2016 blijkt:

- Dat Afghansen spreken niet van "gedwongen rekrutering", omdat zij niet in termen van individuele rechten denken. Daarom is "gedwongen rekrutering" een concept dat niet voortkomt uit de Afghaanse sociale context;

- Duidelijk dat gedwongen rekrutering - in de gewone zin van het woord, d.w.z. zonder echt weloverwogen toestemming en onder een of andere dwang - door Taliban plaatsvond voor de regimewisseling;

- Dat de prevalentie van gedwongen rekrutering was recht evenredig met de druk waaraan de Taliban blootstond;

- Dat in geval van weigering om mee te werken, bestond er een duidelijk risico op ernstig lichamelijk geweld en zelfs de dood.

[...]

Ook, uit het recenter EUAA rapport « Country Guidance - Afghanistan » verslag van januari 2023 - waarop de verwerende partij zich beroept - blijkt:

- Dat "de Taliban in uitzonderlijke gevallen gebruik maken van gedwongen rekrutering", maar het begrip "gedwongen rekrutering" wordt niet gedefinieerd in dit rapport. Nochtans, zoals hierboven opgemerkt, is "gedwongen rekrutering" een concept dat niet voortkomt uit de Afghaanse sociale context zodat in sommige verslagen, zoals het onderhavige, alleen sprake is van "gedwongen rekrutering" wanneer het "gedwongen" karakter expliciet is.

- Dat gedwongen rekrutering plaatsvindt (gebrek aan echte toestemming) ;

- Dat de gevolgen van het niet gehoorzamen waren over het algemeen ernstig, met inbegrip van bedreigingen tegen de familie van de benaderde rekruten, ernstig lichamelijk letsel en moorden ;

[...]

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, blijkt uit de objectieve bronnen duidelijk dat de Taliban rekruteerde op velerlei manieren en niet alleen per (familiale, clan, tribale, ...) netwerk.

Gedwongen rekrutering door Taliban was een realiteit.

Verwerende partij heeft geen objectieve en onpartijdige analyse gedaan, rekening houdend met alle relevante feiten in verband met verzoekers land van herkomst, in strijd met artikel 48/6, §5, van de Vreemdelingenwet.

Ten einde, dient de context van de gebeurtenissen in herinnering worden gebracht.

De Taliban hebben inderdaad de vader van verzoeker een paar maanden voor de regimewisseling benaderd om hem te rekruteren. Die periode werd gekenmerkt door duidelijke instabiliteit in het land.

Zoals blijkt uit de objectieve informatie hierboven, was de prevalentie van gedwongen rekrutering recht evenredig met de druk waaraan de Taliban blootstond.

De periode waarin de Taliban verzoeker wensten te rekruteren was echter precies een periode van extreme druk op hen. De Taliban hadden meer troepen nodig om het regime omver te werpen.

De verklaringen van verzoeker zijn - in het licht van de context - coherent en derhalve plausibel.

2.1.1.3.2.

De verwerende partij verwijt verzoeker bij de DVZ te hebben verklaard dat hij anderhalve maand na het laatste bezoek van de Taliban Afghanistan zou hebben verlaten terwijl hij bij het CGVS verklaarde dat hij direct na het laatste bezoek vertrok.

Opnieuw betreurt verzoeker dat de verwerende partij hem op dit punt nooit heeft geconfronteerd, hetgeen in strijd is met artikel 17, lid 2, van het Koninklijk besluit van 11.07.2003.

De verzoeker legt uit dat dit een fout (Een vergissing van zijn kant? Een vertaalfout van de tolk? Een fout in de transcriptie door de ambtenaar?) is in zijn vragenlijst en dat hij vrijwel onmiddellijk na de derde episode van bedreigingen vertrok.

Hij legde echter uit dat er anderhalve maand was verstreken tussen de tweede en derde keer dat hij was bedreigd: [...]

Verzoeker wijst op de omstandigheden waaronder de interviews bij de DVZ plaatsvonden: afwezigheid van een advocaat, tolken die soms (helaas) minder professioneel zijn dan bij het CGVS (waardeoordelen, enz.), druk die door de ambtenaar en de tolk wordt uitgeoefend op asielzoeker om de feiten samen te vatten, ... enz.

Bijgevolg dient de vragenlijst worden geanalyseerd met alle flexibiliteit die deze omstandigheden vereisen. In ieder geval, is deze kleine inconsistentie niet voldoende om de bedreigingen die verzoeker ondervond in twijfel te trekken.

2.1.1.3.3.

De verwerende partij verwijt vervolgens verzoeker dat zij soms verwees naar « dreigbrieven » en soms naar « (mondelinge) bedreigingen ».

De verzoeker betwist deze analyse ten stelligste. Hij verklaart dat hij zich altijd heeft uitgedrukt in termen van "bedreigingen", maar nooit in termen van "dreigbrieven".

[...]

Hij betwist ten stelligste dat hij over « brieven » zou hebben gesproken. Hij legt uit dat dit duidelijk een vertaalfout is en dat de tolk - onbedoeld - de betekenis van zijn woorden heeft veranderd.

2.1.1.3.4.

Ten slotte is de verwerende partij van mening dat verzoekers gedrag ten aanzien van de bedreigingen door de Taliban onbegrijpelijk is.

De verzoeker verklaarde dat de Taliban drie keer naar zijn huis zijn gekomen. De eerste keer waren ze streng maar niet te dreigend. De tweede keer waren ze dreigender en sloegen ze verzoeker en zijn vader. De derde keer was verzoeker er niet bij, maar waren ze zeer bedreigend, zodat de mullah moest ingrijpen om hen te kalmeren.

De verzoeker legt uit dat de situatie dus was verslechterd, wat verklaart waarom hij niet onmiddellijk, vanaf het begin, had besloten het land te verlaten.

Hij voegt er ook aan toe dat hij niet over de nodige financiële middelen beschikte, zodat het land verlaten de laatst mogelijke oplossing was. Uiteindelijk, dient worden toegegeven dat de verzoeker zeer nauwkeurig - en dus overtuigend - was over de rekruteringspogingen van de Taliban en de gevolgen daarvan (NPO I, p. 13-21).

Zijn verklaringen hierover waren niet alleen precies maar ook volledig in overeenstemming met de verstrekte objectieve informatie. De vrees van verzoeker is gegrond, gebaseerd op de objectieve en subjectieve elementen van de zaak. In geval van terugkeer riskeert verzoeker vervolging wegens zijn weigering om mee te werken met Taliban en zijn vlucht. Zijn vrees is gegrond.

2.1.1.4. Moord op verzoekers vader

Verwerende partij wijst de bewijskracht van de foto's die verzoeker heeft overgelegd om te bewijzen dat zijn vader is vermoord af op grond dat zijn relaas niet geloofwaardig was en dat deze foto's de identiteit van de overledene of de omstandigheden van zijn dood niet onthullen.

Ten eerste, werd hierboven aangetoond dat de argumenten van de verwerende partij duidelijk niet volstonden om verzoekers relaas als ongeloofwaardig te beschouwen.

Ten tweede, is het duidelijk dat deze foto's (net als een medische attest) niet met zekerheid de feitelijke omstandigheden van het overlijden kunnen vaststellen.

Nochtans, is er een feit die vastgesteld is: een persoon - die de verzoeker voorstelt als zijn vader - is overleden.

Uiteraard zullen we nooit met zekerheid de omstandigheden van deze dood kunnen vaststellen, aangezien we niet ter plaatse waren.

Maar gezien de aard en de ernst van de feiten en hun verenigbaarheid met de verklaringen van verzoeker, is het gepast om bijzonder voorzichtig te zijn en "alle twijfel weg te nemen" over hun oorsprong, quod non. Naar analogie, dient er aan herinnerd worden dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens constant heeft geoordeeld dat medische attesten die worden overgelegd ter ondersteuning van een asielaanvraag door de asielautoriteiten aan een streng onderzoek moeten worden onderworpen (EHRM, R.C. tegen Zweden, 9 maart 2010 en EHRM, MO. M. tegen Frankrijk, 18 april 2013).

In zijn arrest R.J. tegen Frankrijk van 19 september 2013 oordeelde het EHRM dat: [...]

In zijn arrest I. tegen Zweden van 5 september 2013 oordeelde het Hof verder dat: [...]

De moord op verzoekers vader vormt een sterk vermoeden van de vervolging door de Taliban. De ingediende foto's hadden daarom serieuzer en met meer voorzichtigheid moeten worden geanalyseerd, quod non. Temeer daar verzoeker zich zeer emotioneel heeft betoond toen hij over de moord op zijn vader moest spreken, zodat er geen twijfel over bestaat dat zijn vader onder afschuwelijke omstandigheden werd vermoord: [...]

Ter conclusie, gelet op 1° de profiel van verzoeker (analfabeet, jong toen hij Afghanistan verliet, Tadzjiek langs moederskant, psychologische bijzondere kwetsbaar, ...) en zijn weigering om samen te werken met de Taliban, 2° de verzoekers precies verklaringen en 3° de beschikbare objectieve informatie die deze elementen bevestigt, is de verzoekers vrees om naar Afghanistan terug te keren duidelijk gegrond.

Verwerende partij heeft geen objectieve en onpartijdige analyse gedaan, rekening houdend met alle relevante feiten in verband met verzoekers land van herkomst en de door hem afgelegde verklaringen, in strijd met artikel 48/6, §5, van de Vreemdelingenwet.

De argumentatie en redenering van verwerende partij is niet overtuigend en de bestreden beslissing is niet draagkrachtig gemotiveerd.

Prima facie, heeft verzoeker een nood aan een internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève.

[...]

2.1.2. Vrees in verband met "verwestering"

Verwerende partij heeft geen twijfel over de Afghaanse nationaliteit van verzoeker.

Sinds 15.08.2021, hebben Taliban de macht genomen in Afghanistan.

Nochtans, vertrok verzoeker Afghanistan aan het begin van het jaar 2021, dus drieënhalf jaar geleden. Hij vreest dus als « verwesterd » beschouwd worden in geval van terugkeer in Afghanistan.

Gedurende deze drieënhalf jaren, heeft verzoeker zijn best gedaan om in België te integreren.

Zoals blijkt uit de rechtspraak van Uw Raad, beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren vanuit het Westen dienen « met de nodige voorzichtigheid te worden benaderd » gezien « de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan eerder hebben verlaten, blijft onduidelijk »: [...]

Zie ook in dezelfde zin: arresten nr. 278 699 en nr. 278 701 van 13 oktober 2022. Nochtans, dient worden vastgesteld dat de protection officer nooit heeft getracht om deze eventueel vrees te analyseren in casu. De verwerende partij heeft inderdaad deze vraag van « verwestering » - die nochtans van fundamenteel belang is - niet onderzocht in het kader van het verzoekers persoonlijk onderhoud.

Er werden hem geen enkele vragen gesteld over zijn levensstijl in België en de overeenstemming van die levensstijl met het Taliban-regime dat thans in Afghanistan van kracht is. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd verzoeker dus nooit ondervraagd over welke impact een terugkeer naar Afghanistan op zijn leven en zijn handelen zou hebben. Uit Uw Raad recente rechtspraak: [...]

In casu:

- komt verzoeker uit een landelijk gebied waar de Taliban altijd sterk aanwezig zijn geweest ;
- is hij Tadzjiek langs zijn moederskant ;
- ging verzoeker nooit naar school en kan niet lezen en schrijven in zijn moedertaal ;
- was hij alleen maar 17 jaar oud toen hij Afghanistan verliet ;
- heeft hij dus als jonge man - op een bijzonder vormende leeftijd - buiten Afghanistan gewoond ;
- is hij psychologisch bijzonder kwetsbaar ;
- doet echt moeite om zich te integreren in België: hij spreekt al een beetje Frans, hij heeft hobby's, hij heeft een "westerse" fysieke stijl ;
- ...

Verwerende partij, die geen rekening heeft gehouden met al deze elementen in hun geheel, zoals vereist door de rechtspraak van Uw Raad, haar zorgvuldigheidsplicht kennelijk niet is nagekomen.

Verzoekers gedrag, waarden en uiterlijk zijn « verwesterd » en verzoeker herkent zich niet in de waarden die door het Taliban-regime worden voorgestaan (gebrek aan vrijheid, strikte naleving van de islamitische wet, uiterst conservatieve perceptie van de maatschappij, verbod op vrijetijdsbesteding zoals muziek, dans...).

De verwerende partij heeft - hoewel zij tot zorgvuldigheid en tot formele juridische en feitelijke motivering verplicht is - geen echte poging gedaan om na te gaan of verzoeker vrees koesterde gezien de wijziging van het regime in Afghanistan.

Verzoeker is dermate verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en zijn leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Nu de Taliban de macht hebben overgenomen in Afghanistan, is het risico op vervolging zowel in de plattelandsgebieden als in de steden nog groter, gelet op hun strikte interpretatie van de sharia.

Een 'verwesterde' Afghaanse onderdaan zoals verzoeker loopt een zeer groot risico te worden vervolgd in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

De daden waaraan verzoeker kan worden blootgesteld (fysiek en psychologisch geweld, ontvoering, afpersing, veroordeling,...) kunnen neerkomen als daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève en artikel 48/3, §2, lid 2, a) en c). De cumulatie van de verschillende vervolgingsgronden leidt ertoe dat hij moet worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

In het arrest nr. 278653 van 12 oktober 2022, Uw Raad hield rekening van de volgende elementen: [...]

In dit arrest, werd de vluchtelingenstatus aan de verzoekende partij erkend, gelet op het geheel van deze elementen die hebben betrekking tot de concrete en specifieke, persoonlijke situatie van de verzoeker.

Deze redenering zou in casu van toepassing moeten zijn.

Verzoeker heeft een gegronde vrees voor vervolging (artikel 48/3).

Hij dient de vluchtelingenstatus te krijgen.

2.2. SUBSIDIAIRE BESCHERMING

Verzoeker voldoet aan alle voorwaarden voorzien door artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook, is verzoeker afkomstig uit de provincie Parwan. Dit werd niet betwist door de verwerende partij. De verwerende partij is echter van mening dat de verzoeker geen subsidiaire bescherming mag krijgen op grond van artikel 48/4, § 2, van de wet van 15 december 1980.

Om tot deze conclusie te komen hield het CGVS geen rekening van de persoonlijke omstandigheden waarop verzoeker zich kan roepen.

Bovendien, in geval van terugkeer naar Afghanistan zal hij nooit in staat zijn om te voorzien in zijn essentiële behoeften in het bijzonder gezien de socio-economische en humanitaire crisis in Afghanistan (zie infra).

2.2.1. Aangaande de veiligheidssituatie in Afghanistan

[analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan met verwijzingen naar rechtspraak landeninformatie]

2.2.2. Aangaande de situatie in Parwan

[analyse van de situatie in Parwan met verwijzingen naar rechtspraak en landeninformatie]

Verzoeker dient aldus persoonlijke omstandigheden aan te voeren die in zijn geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het vastgestelde willekeurig geweld dermate verhogen dat, hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in zijn hoofd bestaat.

Uit objectieve informatie blijkt dat mensen van Tadzjikse afkomst - zoals verzoeker - het slachtoffer zijn van vervolging (moorden, martelingen en andere wrede daden) door de Taliban, met name in verzoekers herkomst provincie, Parwan: [...]

Ook lijdt verzoeker aan psychologische stoornissen. Nochtans, zoals hierboven aangetoond en ondersteund door objectieve bronnen en de rechtspraak van Uw Raad, zijn mensen met psychische stoornissen bijzonder kwetsbaar in de Afghaanse context en lopen zij soms het risico op ernstige schade (zie 2.1.1.1.).

Naast deze twee factoren, maken de feiten dat verzoeker analfabeet is en nog minderjarig was toen hij Afghanistan verliet hem des te kwetsbaarder in geval van terugkeer.

Gelet op de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker en mede in acht genomen het geheel van de objectieve algemene informatie, in casu in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, loopt verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c) - of op zijn minst zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a en b) - van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Aangaande de humanitaire en socio-economische crisis in Afghanistan

Verzoeker is op de hoogte van de rechtspraak van Uw Raad volgens welke sociaaleconomische factoren geen rechtvaardiging vormen voor de toekenning van subsidiaire bescherming. Hij is het echter niet eens met deze analyse en wil wijzen op bepaalde persoonlijke factoren die het risico op ernstige schade verklaren. Verzoeker vreest ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b), van de Vreemdelingenwet vanwege zijn humanitaire en socio-economische toestand.

Bij een terugkeer naar Afghanistan terecht zal verzoeker komen in een situatie van extreme armoede waar hij niet in zijn elementaire levensbehoeften kan voorzien.

Wat de socio-economische situatie van de familie van verzoeker betreft, is het uiterst precair:

- zijn vader werd vermoord door de Taliban ;
- Zijn gezin bezit geen eigendom, het huis werd ingenomen door de Taliban ;
- zijn moeder, die als vrouw niet kan werken, woont bij haar broer, verzoekers oom langs moederskant ;
- de verzoekers broers zijn nog bijzonder jong (vragenlijst, vraag 17) en werken daarom nog niet ;
- alleen de verzoekers oom langs moederskant werkt en heeft moeite om alle leden van zijn eigen kerngezin te onderhouden, evenals de moeder en broers en zussen van verzoeker.

De sociaaleconomische situatie van het gezin is uiterst precair.

De situatie van verzoekers familie is helaas niet uitzonderlijk in het huidige Afghanistan. Met betrekking tot de huidige socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, is het land geconfronteerd met extreem tekorten en armoede.

[analyse van de humanitaire en socio-economische situatie met verwijzingen naar rechtspraak en landeninformatie]

Aangezien de beschikbare informatie is de verzoekende partij van mening dat artikel 48/4 b) van de Vreemdelingenwet toegepast moet worden en als gevolg de subsidiaire bescherming aan verzoeker moet worden verleend. Zou Uw Raad beslissen dat er niet genoeg informatie is over het beleid van de de facto regering in Afghanistan en het verband met het huidige humanitaire en socioeconomische crisis, vraagt verzoeker U met eerbied, de bestreden beslissing te vernietigen om zijn dossier opnieuw voor het CGVS te sturen en dit punt verder te onderzoeken. Zou Uw Raad niet tot de conclusie komen dat de huidige dramatische humanitaire toestand het gevolg van de Taliban regering beslissingen is, en als gevolg artikel 48/4 b) niet van toepassing is, zijn we van mening dat België verplicht is, in toepassing van het EVRM, de nodige maatregelen te nemen om enige schending van de rechten bevat in artikelen 2 en 3 van het EVRM te vermijden, ongeacht dat de schending veroorzaakt wordt door een overheidsactor of door een particulier. Aangezien deze gevaarlijke veiligheidssituatie, socio-economische situatie en humanitaire situatie is

verzoeker bang om onderwerp te worden op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in Afghanistan.

[...]

Daarom, moet de verzoeker bescherming krijgen onder artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.”

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker de volgende stukken:

“3. E-mailwisselingen met de maatschappelijk werker van verzoeker over de psychologische problemen van de verzoeker en pogingen om een psychologische follow-up op te zetten

4. Attest van de verpleegster van het centrum van Doornik dd. 10.05.2024 waaruit blijkt dat de verzoeker zich heeft aangemeld voor psychologische hulp

5. Medisch dossier van het Centrum

6. Attest van de verpleegster van het centrum van Doornik dd. 05.08.2024.”

2.3. Bij aanvullende nota van 13 december 2024 brengt verweerder volgende landeninformatie middels URL bij:

- EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022;
- EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022;
- EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022;
- EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023;
- EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024;
- EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020;
- EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022;
- UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023;
- EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024;
- EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024.

2.4. Verzoeker voegt bij aanvullende nota van 19 december 2024 volgend stuk:

“Een psychologisch attest van 18.11.2024”.

Beoordeling

1.

2.

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

In de mate verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar

geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4. Voorafgaand dient opgemerkt dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is.

Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

De Raad oordeelt aldus dat er voldoende informatie voorhanden is. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

5. Verzoeker wijst in het verzoekschrift op zijn specifiek profiel en benadrukt dat hij psychologische problemen heeft.

5.1. Blijkens de bestreden beslissing werd op afdoende wijze rekening gehouden met verzoekers bijzonder procedurele noden en werden hem steunmaatregelen toegekend.

De bestreden beslissing motiveert dienaangaande terecht en draagkrachtig als volgt:

"Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen en stukken voorgelegd tijdens uw tweede onderhoud blijkt dat u kampt met psychologische problemen. Zo kon het geplande onderhoud op 17 april niet doorgaan omdat u zich slecht voelde. U haalde toen aan veel stress en mentale problemen te hebben. U stelde zich ziek te voelen, niet te kunnen slapen, last te hebben van nachtmerries en veel te piekeren. Ook had u veel last van hoofdpijn. U had psychologische hulp gevraagd en er werd een afspraak voor u ingepland. U kon de weg naar de psycholoog niet vinden en de afspraak kon niet doorgaan (CGVS2, p. 2).

Het tweede onderhoud werd uiteindelijk stopgezet omdat u zich niet in staat voelde het onderhoud te doen. U werd op een later tijdstip opnieuw opgeroepen, i.c. op 31 mei 2024. Tijdens dit onderhoud haalde u aan nog steeds nood te hebben aan psychologische begeleiding. De psychologische behandeling was nog niet gestart omdat u zich te laat aanmeldde bij de psycholoog de dag van uw afspraak. U haalde wel aan dat het ondertussen beter met u ging (CGVS3, p. 2).

De stukken die u voorlegt, i.c. een attest betreffende een afspraak bij de psycholoog en mailverkeer tussen uw sociaal assistent en uw advocaat, tonen inderdaad aan dat om psychologische bijstand werd gevraagd en afspraken werden ingepland bij een psycholoog. Zo werd een eerste afspraak ingepland op 16.10.2023 maar deze diende geannuleerd te worden daar u niet aanwezig was omdat u, naar u zelf zegt, de weg niet kon vinden. De nieuw ingeplande afspraak op 30.10.2023 kon evenmin doorgaan daar u zich niet aanmeldde bij de psycholoog. Hetzelfde gebeurde op 18/01/2024. U blijkt voorts niet te zijn ingegaan op een psychologische follow-up (zie mailverkeer tussen sociaal assistent en advocaat in uw administratief dossier). Meer dan dat er reeds herhaaldelijk afspraken werden ingepland bij een psycholoog en dat deze afspraken telkens dienden te worden geannuleerd kan uit dit mailverkeer evenwel niet worden afgeleid. Ook het attest van uw sociaal assistent waarin staat vermeld dat zij bevestigt dat een vraag voor het verkrijgen van psychologische hulp werd uitgestuurd en het wachten is op antwoord van de psycholoog, d.d. 10 mei 2024, kan niet meer dan dat aantonen. Na 31 mei 2024 werden geen bijkomende stukken meer overgemaakt. Tot

op heden beschikt de Commissaris-generaal niet over duidelijke informatie aangaande uw psychologische toestand en is het niet duidelijk of er ondertussen reeds psychologische bijstand werd opgestart.

Gezien u echter zelf wel aanhaalde u slecht te voelen en last te hebben van psychologische problemen, werden u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werd het tweede onderhoud, d.d. 17 april 2024, kort na aanvang stopgezet daar u echt niet in staat bleek hieraan deel te nemen. Tijdens het daaropvolgend onderhoud, d.d. 31 mei 2024, werd door de protection officer (PO) bij aanvang uitdrukkelijk afgetoetst hoe het met u ging en of u zich in staat voelde dit keer wel deel te nemen aan het onderhoud. U haalde aan dat, ondanks dat de psychologische begeleiding nog niet gestart was, het beter met u ging en u zich wel in staat voelde het onderhoud te doen (CGVS3, p. 2).

Verder werd u meegedeeld dat u steeds mocht aangeven indien u een pauze wenste (CGVS 2, p. 3). U gaf, naast de pauze die sowieso werd voorzien, tijdens het onderhoud twee keer aan een bijkomende pauze te wensen. Dit werd u dan ook telkens toegestaan. U gevraagd of u nog in staat was verder te gaan met het onderhoud, antwoordde u bevestigend (CGVS 3, p. 4, 10, 12 en 13).

Blijkt voorts dat u doorheen het onderhoud in staat was de u gestelde vragen te begrijpen en te beantwoorden en uw relaas uit de doeken te doen. Nergens haalde u aan, omwille van uw mentale toestand, niet (langer) in staat te zijn verder te gaan met het onderhoud en ook de Commissaris-generaal beschikt niet over dergelijke elementen. Er werd u ook gevraagd of u de tolk goed begreep en meegedeeld dat u ten allen tijde om verduidelijking kon vragen als u een vraag of de tolk niet begreep (CGVS3, p. 4).

Tot slot werden na uw laatste onderhoud door u noch uw raadvrouw opmerkingen overgemaakt bij het persoonlijk onderhoud waaruit eens te meer kan worden besloten dat u in de mogelijkheid was uw relaas uit de doeken te doen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

De Raad stelt vast dat gedurende het procedureverloop afdoende rekening werd gehouden met verzoekers profiel en individuele omstandigheden.

Verzoeker erkent in het verzoekschrift dat verweerder er in feite voor heeft gezorgd dat zijn tweede persoonlijk onderhoud vlot verliep door het aanvankelijk voor 17 april 2024 geplande onderhoud te annuleren, hem extra pauzes te geven toen hij het vroeg en hem af en toe te vragen of hij zich goed genoeg voelde om het persoonlijk onderhoud verder te zetten. Verzoeker formuleert geen enkele opmerking over het persoonlijk onderhoud van 11 mei 2024 (notities van het persoonlijk onderhoud 1) en het onderhoud van 31 mei 2024 (notities van het persoonlijk onderhoud 2).

Uit het voorgaande kan dan ook enkel blijken dat verzoekers rechten in het kader van de asielprocedure gerespecteerd worden en dat hij heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

5.2. Verzoeker hekelt in het verzoekschrift dat verweerder zijn psychische toestand niet heeft geanalyseerd in het licht van het risico op vervolging of op ernstige schade in geval van terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker verwijst naar landeninformatie inzake de stigmatisering van mensen met geestelijke en lichamelijke beperkingen in Afghanistan en citeert uit rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Uit de door verzoeker bij het CGVS bijgebrachte stukken blijkt dat verzoeker om psychologische hulp heeft verzocht en psychologisch begeleid wordt. Uit geen van deze stukken kan verzoekers psychologische toestand blijken. Verzoeker brengt bij het verzoekschrift evenmin stukken bij waaruit zijn psychologische toestand kan blijken. Hij legt bij het verzoekschrift andermaal het mailverkeer en het attest inzake de aanvraag van de psychologische hulp neer (stukken 3-4; bij verzoekschrift). Uit het bij het verzoekschrift neergelegde medisch dossier van het opvangcentrum en het attest van de verpleging van het opvangcentrum van 5 augustus 2024 kan louter worden vastgesteld dat verzoeker regelmatig naar een psycholoog gaat (stukken 5-6, bij verzoekschrift). Uit het door verzoeker bijgebrachte psychologisch attest van 18 november 2024, neergelegd bij aanvullende nota van 19 december 2024, blijkt dat verzoeker sinds juni 2024 psychotherapeutisch behandeld wordt, dat hij lijdt aan een ernstige depressie en dat hij kampt met onder meer droefheid, pessimisme, zelfmoordgedachten en slaapstoornissen.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat mensen met geestelijke en lichamelijke beperkingen in Afghanistan vaak worden gestigmatiseerd. Echter kan geenszins blijken dat mensen met de psychologische problemen zoals deze van verzoeker, op systematische wijze worden vervolgd, dan wel dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden lopen. Verzoeker dient zijn vrees voor vervolging, dan wel reëel risico op ernstige schade omwille van zijn depressie en psychische problemen in geval van terugkeer naar Afghanistan dan ook op concrete wijze uiteen te zetten, waar hij echter in gebreke blijft.

6. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

In navolging van verweerder wordt vastgesteld dat verzoeker geen helder zicht biedt op zijn identiteit en leeftijd en dat hij zijn verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk trachtte verborgen te houden.

Inzake verzoekers identiteit en leeftijd motiveert de bestreden beslissing op grond van de elementen in het administratief dossier op terechte wijze als volgt:

“Zo moet allereerst worden opgemerkt dat u uw identiteit niet heeft aangetoond. U verklaarde voor de Belgische asielinstanties S.Z., geboren op 1.1.2001, te zijn. U gevraagd of u gekend staat onder een andere alias of naam verklaarde u van niet (CGVS, p. 5). Blijkt echter dat u bij verschillende asielinstanties in verschillende landen geregistreerd staat onder verschillende aliases, i.c. H.A. geboren op 01.01.1996, A.R.S. geboren op 01.07.1997, S.Z. geboren op 30.11.2004 en S.Z. geboren op 01.01.2004 (Administratief dossier, Document Dublin Unit Belgium).

U verklaarde dat u, doordat u ongeschoold bent een andere leeftijd heeft gegeven (CGVS, p. 5). Het mag allereerst duidelijk zijn dat het feit dat u ongeschoold zou zijn en uw leeftijd niet zou kennen, nog geenszins kan verklaren dat u ten eerste verschillende namen opgaf. Dat u als ongeschoold iemand uw exacte geboortedatum niet zou kennen, kan nog ergens worden aangenomen. Echter, de vaststelling dat u telkens verschillende geboortedata opgaf in plaats van uw leeftijd te vermelden, wat voor een ongeschoold iemand een meer voor de hand liggend antwoord zou zijn, in combinatie met de verschillende namen die u opgaf én de vaststelling dat u ook staalhard loog wanneer u werd gevraagd of u gekend staat onder aliases, wijst erop dat u moedwillig poogt/ poogde de verschillende asielinstanties, waaronder de Belgische, te misleiden. Blijkt bovendien dat ook voor de Belgische asielinstanties afwijkende verklaringen aflegde aangaande uw leeftijd. Zo gaf u tijdens uw aanmelding bij de Dient Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat u op dat ogenblik minderjarig was. U verklaarde toen dat u 17 jaar en 2 maanden oud was en uw administratieve geboortedatum aldus 30 november 2004 betrof (Fiche Niet Begeleide Minderjarige, dienst Voogdij, dd. 27 januari 2022, in uw administratief dossier). Echter, op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Militair Hospitaal Koningin Astrid, werd vastgesteld dat uw minimumleeftijd hoger lag dan u beweerde. Uit dat onderzoek is immers gebleken dat u op 27 januari 2022 reeds een leeftijd had van 20 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar (zie info in uw administratief dossier).

Tot slot, doch niet in het minst, dient nog te worden vastgesteld dat u geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs aangaande uw identiteit hebt voorgelegd. U bleek bovendien ook niet in staat coherente verklaringen af te leggen om uw onvermogen te staven. Daar waar u op de DVZ verklaarde dat de Taliban bij een huiszoeking uw taskara in brand staken (DVZ-verklaring, p. 10, vraag 25) en u uitdrukkelijk beweerde nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort (DVZ-verklaring, p.10, vraag 24), beweerde voor het CGVS dan weer dat u wel een paspoort en een taskara had maar dat jullie huis werd afgesloten en dat er niemand is die iets naar u kan opsturen (CGVS, p. 10). Deze vaststelling bevestigt eens te meer dat u moedwillig poogde de Belgische asielinstanties te misleiden.

De vaststelling dat u voor verschillende overheidsinstanties bewust leugenachtige verklaringen aflegde aangaande uw identiteit houdt dan ook reeds een serieuze negatieve indicatie in voor de beoordeling van uw gehele geloofwaardigheid.

Het aantonen van de identiteit is een essentieel element binnen de procedure om internationale bescherming. Er kan in alle redelijkheid van u, die beweert omwille van een vrees voor uw leven uw land van herkomst te hebben verlaten, verwacht worden dat u ten aanzien van de overheidsinstanties van de landen waar u internationale bescherming vraagt of die u mogelijks internationale bescherming kunnen geven, duidelijke en waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt aangaande uw persoon en identiteit en, indien mogelijk, documenten voorlegt die uw verklaringen kunnen staven. Uw herhaaldelijk leugenachtige verklaringen én uw onvermogen een overtuigende en duidelijke verklaring te geven om uw onvermogen enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs ter staving van uw identiteit zijn geenszins ernstig en maken dan ook dat de nodige vragen kunnen gesteld worden bij uw gehele geloofwaardigheid.

Daarenboven verklaarde u dat u louter vingerafdrukken gaf, maar nergens een verzoek om internationale bescherming indiende (CGVS, p. 19-20). Dat u ook hierover liegt, en nalaat te vermelden dat u een weigeringsbeslissing ontving in Oostenrijk, wijst er, in combinatie met uw ongerijmde verklaringen aangaande uw persoonsgegevens, nog maar eens op dat u bepaalde informatie voor de Belgische asielinstanties wenst

verborgen te houden, dan wel deze bewust trachtte te misleiden, en doet dan ook logischerwijs verder afbreuk aan uw gehele geloofwaardigheid."

Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij in de landen waar hij doorheen is gereisd een valse identiteit heeft opgegeven, omdat hij er op onmenselijke manier werd behandeld en er niet wenste te blijven. Dergelijke uitleg biedt echter geen verschoning voor verzoekers leugenachtige verklaringen inzake zijn identiteit, te meer omdat hij voor de Belgische asielinstanties stellig ontkent dat hij een andere naam heeft opgegeven in de landen die hij doorreisde (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5).

Wat betreft het theoretisch betoog inzake de (on)betrouwbaarheid van leeftijdsonderzoek, dient benadrukt dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij (administratief dossier, "*Federale Overheidsdienst Justitie, Dienst Voogdij, Kennisgeving van onze beslissing*"). Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten.

De Raad stelt vast dat uit het leeftijdsonderzoek blijkt dat verzoeker op 27 januari 2022 reeds een leeftijd had van 20 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Hieruit volgt dat verzoeker op 27 januari 2022 minstens 18 jaar was en dat zijn geboortedatum minstens 27 januari 2004 is. Dit neemt niet weg dat verzoeker verschillende geboortedata en leeftijden heeft verklaard.

Verder kan de stelling dat verzoeker niet geconfronteerd werd met zijn tegenstrijdige verklaringen inzake zijn onvermogen om identiteitsdocumenten bij te brengen, geen afbreuk doen aan het bestaan van deze tegenstrijdige verklaringen. Het vaststellen van de tegenstrijdigheden is tijdens het gehoor zelf bovendien niet steeds mogelijk, terwijl verzoeker als enige persoon in principe wel kan weten wat hij eerder heeft verklaard. Artikel 17, § 2 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorziet bovendien slechts in de verplichting om de asielzoeker met tegenstrijdige verklaringen te confronteren wanneer deze tijdens het gehoor worden vastgesteld. Zo verzoeker in het verzoekschrift stelt dat zijn verklaringen niet tegenstrijdig doch complementair zijn, kan slechts worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen bij de DVZ en het CGVS niet met elkaar vallen te rijmen. Verzoeker verklaarde op de DVZ immers dat de taliban bij een huiszoeking zijn taskara in brand staken en dat hij nooit in het bezit was van een paspoort (verklaring DVZ, vragen 24 en 25), terwijl hij bij het CGVS beweerde dat hij wel een paspoort en een taskara had, maar dat verzoekers huis werd afgesloten en dat er niemand is die iets naar hem kan opsturen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen inzake verzoekers onvermogen om een identiteitsdocument bij te brengen, wijzen er slechts op dat verzoeker geen duidelijk beeld wenst te schetsen inzake zijn (voor)naam en leeftijd en bevestigen zijn gebrekkige medewerking.

De voorstaande vaststellingen inzake verzoekers doelbewuste misleidende verklaringen over zijn leeftijd en (voor)naam, zijn tegenstrijdige verklaringen over zijn gebrek aan identiteitsdocumenten en zijn leugenachtige verklaringen over zijn verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk getuigen van een gebrekkige samenwerking. Dit vormt een negatieve indicatie voor wat betreft verzoekers algemene geloofwaardigheid.

7. De bestreden beslissing stelt:

"Dient voorts te worden opgemerkt dat, ondanks dat u uw identiteit niet aantoonde, er vooralsnog niet getwijfeld worden aan uw herkomst uit Mandikol, Koh-e-Safi district in de provincie Parwan. U legde hieromtrent duidelijke en doorleefde verklaringen af, en dit ondanks het feit dat u ongeschoold bent en kon gedetailleerd ingaan op vragen die u werden gesteld rond geografie, bezienswaardigheden en infrastructuur, de inwoners in uw dorp en de regio en kon u doorleefd vertellen over uw dagdagelijkse bezigheden (CGVS1, p. 2, 5, 8 en 9 en CGVS3, p. 5 – 8 en 10). Het CGVS acht uw herkomst uit Afghanistan dan ook voldoende aangetoond.

Het feit dat u plots aanhaalde dat u voor twee jaar in Pakistan gewoond zou hebben en kuchi bent wijzigt niets aan bovenstaande (CGVS, p. 5). Moet hier overigens worden opgemerkt dat u hier ook niet verder komt dan het uiten van blote beweringen die u op geen enkele manier weet te staven.

Bovendien blijken uw verklaringen hierrond uiterts vaag. U weet niet waarom jullie naar Pakistan gingen noch waarom jullie terugkeerden naar Afghanistan. U vroeg hier nooit naar aan uw ouders. U was te timide om dit aan uw vader te vragen (CGVS3, p. 13). U was ook nog heel jong, zo stelt u. U verklaarde dat u ongeveer 10 of 12 jaar oud was toen u naar Pakistan ging en ongeveer twee jaar later terugkeerde naar Afghanistan. U zou dan nog twee jaar in Afghanistan gewoond hebben alvorens naar Europa te vertrekken (CGVS3, p. 5). Dient hier evenwel nogmaals in herinnering te worden gebracht dat u leugenachtige verklaringen aflegde aangaande uw leeftijd (zie supra) en dus ouder was dan u in het kader van uw verzoeken om internationale bescherming beweerde op het moment van uw vertrek uit Afghanistan. Dat u aldus nog heel jong, te jong zou

geweest om te weten waarom u naar Pakistan ging en waarom jullie dan beslisten terug te keren naar Afghanistan kan niet worden aangenomen. Tot slot, doch niet in het minst, mag het ook wel ten zeerste verbazen dat u voorheen nooit enige melding maakte van een verblijf in Pakistan en hier pas voor het eerst mee op de proppen komt in het kader van uw laatste persoonlijk onderhoud voor het CGVS. Ook voor de RvV maakte u hiervan nimmer enige melding. Dat u over Pakistan nooit eerder werd gevraagd, zoals u stelde (CGVS3, p. 6), kan duidelijk niet volstaan. Het komt aan u, een verzoeker om internationale bescherming, toe om alle relevante feiten zelf aan te brengen. Er kunnen u logischerwijs dan ook geen vragen gesteld worden over feiten die u niet zelf aanbrengt. Bovendien werd u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud wel degelijk uitdrukkelijk gevraagd of uw vertrek uit Afghanistan in 2021 uw eerste vertrek ooit was. U antwoordde hierop bevestigend (CGVS 1, p. 6). Dat u aldus twee jaar in Pakistan zou gewoond hebben kan u niet hardmaken. Hoe dan ook wijzigt dit niets aan voorgaande bevindingen dat aan uw herkomst uit Afghanistan en verblijf in Mandikol voor uw vertrek naar Europa vooralsnog niet wordt getwijfeld. Uw verzoek om internationale bescherming dient bovendien te worden beoordeeld ten aanzien van uw land van nationaliteit, i.c. Afghanistan."

Verzoeker voert geen enkel verweer tegen voormelde motivering, die steun vindt in het administratief dossier. Verzoekers herkomst uit Mandikol, Koh-e-Safi district in de provincie Parwan in Afghanistan wordt voldoende aangetoond geacht.

8. Verzoeker volhardt in het verzoekschrift dat de taliban geprobeerd heeft om hem gedwongen te rekruteren, alsook dat zijn vader ten gevolge van verzoekers problemen door de taliban vermoord werd.

Blijkens de bestreden beslissing hecht verweerder geen geloof aan het door verzoeker naar voor geschoven vluchtrelaas, noch aan de vrees die hij hieruit puurt.

Na analyse van de elementen in het dossier stelt de Raad het navolgende vast:

- Uit de informatie die door beide partijen wordt aangebracht, blijkt dat de taliban zelden gebruik maken (maakten) van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd is op lokale verankering, waarbij beroep wordt gedaan op familiale of clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar informatie die in de lijn ligt van of dezelfde is als de door verweerder gehanteerde landeninformatie. Hieruit blijkt slechts dat de taliban slechts in uitzonderlijke gevallen gebruik maakt van gedwongen rekrutering.

- Verzoeker slaagt er niet in om *in concreto* aannemelijk te maken dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de gebruikelijke rekruteringswijze van de taliban.

- Verzoeker verklaart zelf dat mensen van zijn dorp zich vrijwillig aansloten bij de taliban en maakt geen gewag van enige gedwongen rekrutering in zijn dorp (notities van het persoonlijk onderhoud 1, p. 11). Uit verzoekers verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van hem een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen om zich bij de taliban te laten aansluiten.

- Verzoeker weet niet wie hem trachtte te rekrutering, noch waarom en maakt evenmin melding van propaganda of indoctrinatie voorafgaand aan de rekruteringspogingen (notities van het persoonlijk onderhoud 1, p. 15-16).

- Uit verzoekers verklaringen over andere dorpelingen kan niet blijken dat de taliban in zijn regio op een andere manier te werk ging dan de in de beschikbare informatie vermelde gebruikelijke rekruteringswijzen (notities van het persoonlijk onderhoud 1, p. 13-14), laat staan dat ze verzoeker wilden gedwongen inlijven.

- Verzoeker slaagt er niet in de specifieke rekruteringspogingen aannemelijk te maken: (i) bij de DVZ verklaart verzoeker dat hij anderhalve maand na het laatste bezoek door de taliban Afghanistan verliet (vragenlijst CGVS, vraag 3.5), terwijl hij bij het CGVS laat optekenen dat hij onmiddellijk na het laatste bezoek vertrok (notities van het persoonlijk onderhoud 1, p. 18); (ii) verzoeker kan niet eenduidig en duidelijk aangeven of de bedreigingen die hij persoonlijk zou ontvangen hebben mondeling en rechtstreeks werden geuit, dan wel of deze schriftelijk werden afgeleverd (notities van het persoonlijk onderhoud 1, p. 13, p. 15 en p. 20); (iii) verzoekers gedrag naar aanleiding van de beweerd rekruteringspogingen, met name dat hij ondanks zijn angst stellig weigerde in te gaan op de eis om toe te treden, is niet geloofwaardig (notities van het persoonlijk onderhoud 1, p. 13, p. 15, p. 16); (iv) het gedrag van de taliban, die herhaaldelijk langskwamen, doodsb bedreigingen uitten en dan weer vertrokken, is evenmin aannemelijk.

- Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen met de taliban in Afghanistan, kan evenmin worden aangenomen dat zijn vader omwille hiervan zou zijn doodgeschoten door de taliban, noch dat verzoekers familie omwille hiervan nog problemen kent met de taliban.

- Wat betreft de foto's die verzoeker voorlegt ter staving van zijn vaders dood, dient opgemerkt dat (i) hieruit op geen enkele wijze kan afgeleid worden wie de afgebeelde persoon is, noch wat verzoekers band met deze persoon is; (ii) indien wordt aangenomen dat de persoon op de foto's verzoekers vader betreft, hieruit hoogstens kan worden afgeleid dat verzoekers vader overleden is; (iii) deze foto's geen informatie bevatten over het tijdstip, de omstandigheden en de redenen van het overlijden van de erop afgebeelde persoon. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij met betrekking tot de beoordeling van de door hem bijgebrachte foto's van zijn vader in het verzoekschrift verwijst naar rechtspraak van het EHRM over de beoordeling van medische attesten.

- Bovendien verklaarde verzoeker dat hij de enige broodwinner was in de familie en dat er niemand anders als voogd was aangeduid (notities van het persoonlijk onderhoud 1, p. 7), wat erop wijst dat verzoekers vader reeds overleden was voor verzoekers vertrek uit Afghanistan. Dat verzoeker emotioneel wordt tijdens het persoonlijk onderhoud over het overlijden van zijn vader, vormt geen bewijs van diens overlijden, laat staan van de omstandigheden en het tijdstip van het overlijden.

- Gelet op de ongeloofwaardigheid van de voorgehouden rekrutering van verzoeker is niet geloofwaardig dat verzoekers familie volgend op verzoekers vertrek nog problemen zou gekend hebben met de taliban omwille van verzoeker, noch dat de taliban tot op heden naar verzoeker op zoek zijn. Bovendien houdt het geen steek dat de taliban verzoeker op vraag van de moellah eerst vergeven zouden hebben om vervolgens ruim een jaar na verzoekers vertrek opnieuw naar verzoeker te komen zoeken, zijn vader te doden en nu nog steeds naar hem te zoeken en zijn familie te viseren (notities van het persoonlijk onderhoud 1, p. 9-10). Zo verzoeker stelt dat de taliban zijn familie willen vermoorden, kan slechts worden vastgesteld dat de taliban zijn familieleden met rust hebben gelaten op de dag dat ze langskwamen en zijn vader zouden gedood hebben.

Ingevolge de voorstaande vaststellingen hecht de Raad geen geloof aan de door verzoeker voorgehouden gedwongen rekruteringspogingen door de taliban, noch aan de problemen die hieruit zouden voortgevloeid zijn.

Verzoeker slaagt er in het verzoekschrift niet in de voorstaande pertinente motieven te verklaren of te weerleggen.

Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in het vluchtrelaas, het benadrukken van zijn profiel (jong, analfabeet, Tadzjiek, psychologische situatie), het verwijzen naar landeninformatie inzake Afghanistan, het wijzen op vertaalfouten ter verschoning van de vastgestelde tegenstrijdigheden, het op algemene wijze verwijzen naar de omstandigheden tijdens de interviews bij de DVZ, het geven van *post factum* nuanceringen inzake zijn gedrag en het benadrukken van de waarachtigheid van de moord op zijn vader. Dit kan bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht. Verzoeker slaagt er – mede gelet op wat volgt – niet in de hoger aangehaalde motieven te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

9. De Raad treedt verweerder bij waar deze in de nota van 18 september 2024 stelt dat verzoeker geenszins kan volstaan met een algemene verwijzing naar zijn ongeschoold profiel en jeugdige leeftijd om afbreuk te doen aan het geheel van de concrete, in de bestreden beslissing opgenomen motieven. Noch zijn analfabetisme, noch zijn jeugdige leeftijd, noch een combinatie van deze elementen kan een afdoende verklaring bieden voor de veelheid aan vage, gebrekkige, tegenstrijdige, inconsistente en onaannemelijke verklaringen, zoals afgelegd door verzoeker. Ook van een jong persoon kan worden verwacht dat hij eenduidige en duidelijke verklaringen kan afleggen aangaande zijn levensloop en de gebeurtenissen die tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst hebben geleid. Voorts dient opgemerkt dat een beperkte scholing niet inhoudt dat verzoekers inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast - minstens wordt dit niet aangetoond - of verzoeker zou verhinderen zijn leefwereld in tijd en ruimte te situeren en zijn eigen ervaringen uiteen te zetten. Hij brengt geen attest bij waaruit zulks blijkt en toont niet aan van hem niet mocht worden verwacht dat hij volwaardige en coherente verklaringen kon afleggen over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Uit de notities van de persoonlijke onderhouds blijkt bovendien dat de dossierbehandelaar eenvoudige en duidelijke vragen stelde en dat verzoeker kennelijk kon volgen en de logica en de inhoud van de vragen correct begreep. Waar verzoeker aanhaalt dat de *protection officer* een aantal keren een vraag moest herhalen voor verzoeker omdat het de eerste keer niet duidelijk was, toont verzoeker niet aan dat er geen rekening gehouden werd met zijn profiel. Integendeel, de *protection officer* heeft, zoals verzoeker zelf opmerkt, bij onduidelijkheid telkens de vraag geherformuleerd. Verzoeker kan dus niet worden gevolgd in de stelling dat er geen rekening werd gehouden met zijn profiel.

10. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog een vrees voor vervolging aanhaalt omwille van zijn Tadzjiekse etniciteit, merkt verweerder in de nota van 18 september 2024 terecht op dat verzoeker zijn aangehaalde problemen met de taliban nooit eerder koppelde aan zijn etniciteit. Verzoeker haalde tijdens zijn persoonlijke onderhoud geen problemen aan omwille van zijn etniciteit. Enkel na het persoonlijk onderhoud van 31 mei 2024 maakt zowel verzoeker als zijn raadsman kort melding van de etniciteit van zijn moeder, als zijnde Tadzjiek, maar noch verzoeker, noch zijn raadsman linkte hier problemen aan (notities van het persoonlijk onderhoud 2, p. 17).

Verder dient er samen met verweerder op gewezen dat het louter gegeven een Tadzjiek te zijn niet voldoende is opdat verzoeker in aanmerking zou komen voor internationale bescherming. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt immers niet dat er sprake is van een systematische vervolging van personen van Tadzjiekse origine. In de beschikbare informatie kan worden gelezen dat bij de individuele beoordeling van een vrees voor vervolging in hoofdte van een persoon met Tadzjiekse etniciteit er rekening gehouden moet worden met het gegeven dat deze persoon gepercipieerd zal worden als iemand die banden heeft met de National Resistance Front (hierna: NRF), waarbij in het bijzonder de Tadzjiken afkomstig uit de districten Panjshir en Andarab in de provincie Baghlan een gevaar lopen.

Verzoeker heeft echter geenszins melding gemaakt van een vervolgingsvrees wegens zijn Tadzjiekse origine (langs moederskant), laat staan van enige banden met de NRF, en hij is ook niet afkomstig uit de voormelde districten in de provincie Baghlan. Door louter algemeen te verwijzen naar landeninformatie reikt verzoeker in het verzoekschrift geen concrete elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat verzoeker zal worden gevisieerd bij een terugkeer naar Afghanistan wegens het loutere gegeven (deels) van Tadzjiekse origine te zijn.

11. Verzoeker slaagt er verder niet in de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen te verschonen met zijn loutere verwijzingen naar (vertaal)fouten en naar de omstandigheden van de interviews bij de DVZ.

Vooreerst dient hernomen dat het gegeven dat verzoeker niet geconfronteerd werd met zijn tegenstrijdige verklaringen inzake zijn vertrek uit Afghanistan geen afbreuk doet aan het bestaan van deze tegenstrijdige verklaringen. Artikel 17, § 2 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorziet bovendien slechts in de verplichting om de verzoeker met tegenstrijdige verklaringen te confronteren wanneer deze tijdens het gehoor worden vastgesteld.

Verder toont verzoeker met zijn algemene verwijzing naar de omstandigheden van de interviews bij de DVZ (geen advocaat, druk om feiten samen te vatten, tolken die soms minder professioneel zijn, etc.) geenszins *in concreto* aan dat zijn interviews bij de DVZ een onregelmatig verloop kenden, laat staan dat er bepaalde zaken verkeerd zouden zijn vertaald of neergeschreven.

Er dient op gewezen dat verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken werden voorgelezen en hij deze voor akkoord heeft ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen. Bij het invullen van de vragenlijst wordt de asielzoeker erop gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de verzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Daarnaast dient benadrukt dat reeds herhaaldelijk werd beslist dat de asielprocedure geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoon hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

Tot slot dient vastgesteld dat, waar verzoeker in het verzoekschrift ontkent ooit over dreigbrieven te hebben gesproken, uit de elementen van het dossier blijkt dat verzoeker wel degelijk heeft gesteld dat hij brieven heeft ontvangen van de taliban (notities van het persoonlijk onderhoud 1, p. 13, p. 15, p. 20).

Verzoeker kan met zijn *post factum* toevoegingen in het verzoekschrift geenszins de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen verschonen.

12. In het verzoekschrift wordt uitgebreid verwezen naar landeninformatie over de situatie in Afghanistan en de risico's bij terugkeer na een verblijf in Europa, alsook naar rechtspraak van onder meer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar zijn verblijf in België en integratie en voert aan dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan omwille hiervan een gegronde vrees voor vervolging koestert.

12.1. Uit het geheel van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangeleverd, blijkt heden niet dat in het algemeen of op het eerste zicht kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf in Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

- (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

In de EUAA *Country Guidance* wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA waarnaar verweerder verwijst, kunnen worden bijgetreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*” van mei 2024, p. 57-61).

Bijgevolg dient verzoeker te concretiseren dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

12.2. Verzoeker betoogt in het verzoekschrift dat de *protection officer* nooit heeft getracht om zijn vrees inzake “*verwestering*” te onderzoeken. Hij wijst erop dat hem geen enkele vraag werd gesteld over zijn levensstijl in België.

De Raad wijst erop dat het in de eerste plaats aan verzoeker is om de nodige elementen aan te brengen, dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt en dat het niet aan de *protection officer* is om het onderhoud te sturen. De bewijslast ligt in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf. Verzoeker maakte echter geen vrees omwille van zijn verblijf en mentaliteit in België kenbaar, zodat niet kan worden verwacht dat verweerder verzoeker zou bevragen over een eventuele vrees dienaangaande. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht immers de met het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en onderzoeksdaden te stellen. Dit geldt des te meer omdat de vorige beslissing van verweerder werd vernietigd door de Raad en verzoeker bijgevolg tijdens de daaropvolgende onderhouden bij verweerder de mogelijkheid had om dit element aan te brengen.

Uit de volgende pertinente en terechte motieven van de bestreden beslissing blijkt bovendien dat verweerder verzoekers mogelijke problemen bij terugkeer omwille van zijn verblijf in België/Europa op draagkrachtige en omstandige wijze heeft onderzocht:

“Uit de beschikbare landeninformatie [...] kan verder *niet* worden afgeleid dat het *loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.*”

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie

*hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land. Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van **de perceptie verwesterd te zijn**. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.*

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan."

Hierbij dient er nog op gewezen dat verweerder in de aanvullende nota van 13 december 2024, ingevolge de update van de landeninformatie en analyse inzake de situatie voor terugkeerders uit Europa, tot dezelfde conclusie komt als in de bestreden beslissing.

De informatie waarnaar verzoeker verwijst in het verzoekschrift ligt in dezelfde lijn als de door verweerder gehanteerde informatie en is dan ook niet in staat de voormelde appreciatie te doen ombuigen.

Zo verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat hij eraan voorbij dat deze geen precedentenwerking heeft. Verzoekers verzoek om internationale bescherming dient op basis van zijn individuele merites te worden beoordeeld.

Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot de loutere verwijzing naar zijn verblijf in België en de stelling dat hij moeite doet om zich te integreren in België, een beetje Frans spreekt, hobby's heeft en een "westerse" fysieke stijl heeft. Verzoeker laat echter na zijn beweringen te concretiseren en brengt geen enkel element aan waaruit kan worden afgeleid dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou worden vervolgd door de taliban. Zo verzoeker er nog op wijst dat hij analfabeet is, psychologisch kwetsbaar is en Tadzjiek is langs moederskant, kan uit de samenvoeging van deze elementen evenmin blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan een vrees voor vervolging dient te koesteren voor de taliban. Verzoeker maakt niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van zijn verblijf in Europa, zijn voorgehouden integratie en zijn specifiek profiel bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban omdat ze hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, een (minstens) 21-jarige jongeman die 3 jaar in België verblijft, is opgegroeid in Afghanistan en er nog over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij omwille van zijn verblijf in Europa een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

13. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

14. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) van de Vreemdelingenwet.

15. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "ernstige schade" in dit artikel heeft betrekking "op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van mei 2024 (p. 101: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor*

socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.” - vrije vertaling: “Ernstige schade moet de vorm aannemen van een gedraging van een actor (artikel 6 QD). Algemeen slechte sociaal-economische omstandigheden worden op zich niet beschouwd als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15(b) Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van opzettelijk gedrag van een actor.”).

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle beschikbare landeninformatie, bijgebracht door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Uit de beschikbare landeninformatie, bijgebracht door beide partijen, kan niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker stelt dat de socio-economische situatie van zijn familie uiterst precair is, maar toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

16. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en *National Resistance Front* (hierna: NRF) en *Afghanistan Freedom Front* (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjshir.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *hit and run*-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de *de facto* autoriteiten.

ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto* autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen.

Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden, blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 - in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers -, de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan, is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiiitische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt, is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of het gevolg van grensincidenten tussen *de facto* strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 59: “*In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces.*”). UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Parwan. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door verweerder bij aanvullende nota van 13 december 2024. De informatie waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst, is dezelfde als, of ligt minstens in lijn met, deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend vijftientig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A. COOLBRANDT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. COOLBRANDT

W. MULS